

Arrest

nr. 117 836 van 29 januari 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Jordaanse nationaliteit te zijn, op 5 november 2013 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 oktober 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 december 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 20 december 2013.

Gelet op de beschikking van 9 januari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 januari 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat E. BARBIEUX loco advocaat B. SOENEN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1.1. Uit de bestreden beslissingen blijkt dat verzoekers de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd omdat in het kader van hun eerste asielaanvraag werd geoordeeld dat hun asielrelaas ongeloofwaardig is, de door hen in het kader van hun tweede, derde en huidige asielaanvraag neergelegde documenten niet vermogen de eerdere appreciatie in positieve zin om te buigen, zij thans onderling tegenstrijdige verklaringen afleggen over het al dan niet plaatsvinden van een verzoeningspoging in 2008, het niet aannemelijk is dat verzoekers familie tussen 2008 en 2012

geen verdere stappen zou hebben ondernomen om de zaak tot een goed einde te brengen zodat zij naar Jordanië terug zouden hebben kunnen keren en verzoekers kennis met betrekking tot de verzoeningspoging in 2012 beperkt is.

Het in het kader van de eerste asielaanvraag ingestelde beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd bij arrest nr. 7323 van 14 februari 2008 onontvankelijk verklaard.

1.2. De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het relaas duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn. Verzoekers brengen in hun verzoekschrift geen valabele argumenten bij die de desbetreffende vaststellingen afdoende weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven. Zij beperken zich in wezen tot het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal, het vergoelijken van verzoekers onwetendheid omtrent de verzoeningspoging van 2012 en van het gedrag van zijn familie en het volharden in hun verklaringen zoals afgelegd tijdens hun eerste asielprocedure, wat geen dienstig verweer vormt en waarmee zij aldus niet vermogen de pertinente en draagkrachtige motieven van de bestreden beslissingen te ontkrachten.

Verzoekers blijken er in het verzoekschrift ten onrechte van uit te gaan dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren. De Raad benadrukt in dit verband dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Waar verzoekers in dit verband nog menen dat indien er originele documenten worden voorgelegd, het noodzakelijk is en van de Belgische asielinstanties mag worden verwacht dat er een gedegen onderzoek naar de authenticiteit van de documenten wordt gevoerd, gaan zij eraan voorbij dat de door hen in het kader van hun tweede en derde asielaanvraag neergelegde documenten geenszins originelen doch allen faxkopieën betroffen, die door het nodige knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen of fabriceren zijn en aldus geen enkele garantie bieden op het vlak van authenticiteit. De attesten afkomstig van verzoekers stam vertonen bovendien een gesolliciteerd karakter en kunnen om deze reden alleen al niet als objectief bewijs worden aanvaard.

In zoverre verzoekers in voorliggend verzoekschrift de kennis van verzoeker met betrekking tot de verzoeningspoging in 2012 trachten te vergoelijken, stellende dat zij zelf niet aanwezig waren bij deze verzoeningspoging, dat alle informatie waarover zijn beschikken uit derde hand verkregen werd, dat verzoeker vertrouwen had in zijn broers en dat voor hen het resultaat van de verzoeningspoging het belangrijkste was om te weten, kunnen zij niet ernstig worden genomen. Immers, precies omdat de verzoeningspoging zonder resultaat bleef en verzoekers zich om die reden verplicht zagen om opnieuw asiel aan te vragen, zoals wordt gesteld in het verzoekschrift, kan in alle redelijkheid worden verwacht dat verzoeker alle details over het verloop van de verzoeningspoging zou hebben willen weten en dat het voor hem belangrijk zou zijn geweest om te weten wie er van de andere clans ter zijner behoeven hebben deelgenomen. Verzoekers gebrek aan initiatief om zich hieromtrent te informeren, brengt zijn geloofwaardigheid andermaal in het gedrang. Aan het attest ter staving van deze verzoeningspoging kan derhalve evenmin bewijswaarde worden verleend daar een dergelijk stuk zoals hoger reeds gesteld enkel waarde heeft ter ondersteuning van een geloofwaardig en coherent relaas, quod non.

Aan de brief opgesteld door verzoekers moeder kan, gelet op de familieband, geen objectieve bewijswaarde worden verleend.

Het overlijden van verzoekers vader, het gegeven dat verzoekers in België een aantal opleidingen hebben gevolgd en het feit dat hun kind hier naar de kleuterklas gaat, betreffen elementen die geen uitstaans hebben met hun asielmotieven zodat de documenten die in dit verband worden neergelegd niet vermogen de beoordeling van hun asielrelaas in een ander daglicht te plaatsen.

Het relaas is ongeloofwaardig en kan als dusdanig geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Deze vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

1.3. Gelet op het voorgaande lijken verzoekers niet in staat om aan te tonen dat zij redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Jordanië.”

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Ten aanzien van de verzoekende partijen is dit een onweerlegbaar vermoeden. Naar analogie met de (vaste) rechtspraak van de Raad van State inzake artikel 4, vierde lid van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State (RvS 16 juni 1998, nr. 74.288) mag ten aanzien van de niet verschijnende noch vertegenwoordigde verwerende partij worden aangenomen dat er het vermoeden geldt dat deze partij instemt met de vordering, maar dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er evenwel niet in alle omstandigheden toe gehouden is op dat vermoeden in te gaan. Dit zal met name niet het geval zijn wanneer hij tot de vaststelling komt dat de vordering duidelijk niet voldoet aan de ontvankelijkheids- of gegrondheidsvoorwaarden (zie G. DEBERSAQUES en F. DE BOCK, “Rechtsbescherming tegenover de overheid bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen”, Brussel, Vrije Universiteit Brussel, 2007, nr. 49).

1.4.1. *In casu* blijkt uit de bespreking hieronder dat aan de grondvoorwaarden niet is voldaan, omdat de verzoekende partijen niet aantonen dat zij redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Jordanië.

1.4.2. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd worden te reageren op de in de beschikking van 16 december 2013 opgenomen grond, betogen de verzoekende partijen dat zij over de verzoeningspoging niet zo erg veel konden vertellen omdat dit gebeurde op een ogenblik dat zij in België verbleven. Bovendien werd de informatie telefonisch verkregen en enkel aan de echtgenoot/verzoeker meegedeeld. Dat verzoekster over de verzoeningspoging weinig informatie heeft is ook te wijten aan het feit dat in hun cultuur de man niet alles aan zijn echtgenote vertelt en haar soms in het ongewisse laat. Tot slot wijzen de verzoekende partijen erop dat hun relaas niet werd getoetst aan objectieve informatie.

Verzoekende partijen weerleggen de beschikking dienaangaande niet waar wordt gesteld dat “*precies omdat de verzoeningspoging zonder resultaat bleef en verzoekers zich om die reden verplicht zagen om opnieuw asiel aan te vragen, zoals wordt gesteld in het verzoekschrift, kan in alle redelijkheid worden verwacht dat verzoeker alle details over het verloop van de verzoeningspoging zou hebben willen weten en dat het voor hem belangrijk zou zijn geweest om te weten wie er van de andere clans ter zijner behoeven hebben deelgenomen. Verzoekers gebrek aan initiatief om zich hieromtrent te informeren,*

brengt zijn geloofwaardigheid andermaal in het gedrang." Het feit dat zij de informatie per telefoon kregen op een ogenblik dat zij in België verbleven doen geen afbreuk aan het feit dat in alle redelijkheid mag verwacht worden dat zij zoveel mogelijk informatie inwinnen teneinde hun relaas aannemelijk te maken.

Voorts wijst de Raad erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel op de kandidaat-vluchteling zelf rust en dat het de taak is van de asielzoeker om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken en het de taak is van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partijen maken hun relaas niet aannemelijk zodat niet kan worden ingezien wat zou moeten getoetst worden aan objectieve informatie nu verzoekende partijen dit ter terechtzitting niet preciseren. Het argument over het gebrek aan kennis over de verzoeningspoging in hoofde van verzoekster wijzigt niet aan het voorgaande.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg tonen de verzoekende partijen niet aan dat zij redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Jordanië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig januari tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS